

nelze pochybovati, že podání nahoře zmíněné nespadá pod pojem zastoupení strany, neboť podání to nesměřovalo k tomu, aby bylo zamítavé usnesení okresního soudu v K. zrušeno nebo odvoláno, nýbrž jen k tomu, aby byly všechny soudy pro budoucnost poučeny, jak mají postupovati při podání žádosti psané na nenormalisovaném papíře.

Advokátovi je zajisté zůstaveno na vůli, aby ministerstvo spravedlnosti upozornil na skutečné nebo domnělé nepřístojnosti při konání spravedlnosti. Kritika soudních rozhodnutí může býti jen vítána jako pomůcka pro správný výklad zákona, pro správné jeho užití na konkrétní případ, pokud se týče pro reformu cestou zákonodárnou nebo administrativní. Tomu je tak jen tehda, děje-li se kritika rozhodnutí, pokud se týče i zákona jakožto právního podkladu rozhodnutí lege artis, t. j. vědeckými a právníckými, při nejmenším však věcnými vývody o tom, proč rozhodnutí nehoví zákonu nebo proč zákon nehoví potřebám života a praxe (srov. rozh. č. 198 dis. Sb. n. s.). Uvedenému účelu však nehoví kritika zahrocenou formou a sesměšňujícím tónem zbytečně zlehčující rozhodnutí, úřady, ba i zákony. Taková kritika podrývá důvěru v soudy a zákony, snižuje jejich vážnost a působí pak více zla než dobra. Taková forma kritiky nemůže býti ospravedlněna ani poukazem na přípustnost satiry. Je sice pravda, že podle ustálené judikatury soudu zrušovacího ve věcech trestních jsou ironie, satira a sarkasmus soudně trestné s hlediska ochrany cti jen tehda, když se příslušné útoky dotýkají osobní hodnoty a mravních kvalit napadeného a když projev podle své formy nebo svého obsahu nabývá povahy do té míry sesměšňující, že se tím snižuje úcta a vážnost napadeného; leč jinak je posouditi otázku, jsou-li v podání, jež činí advokát, státem to uznaný a privilegovaný činitel při konání spravedlnosti (srov. rozh. č. 198 dis. Sb. n. s.), na úřad a najmě na nejvyšší úřad justiční správy, s hlediska kárného přípustné tak ostře satirické, ba již sesměšňující útoky proti soudu a zákonu jako v souzeném případě, kdyžtě vhodnou, důstojnou a ryze věcnou formou kritiky byla zajisté zaručena při nejmenším stejná účinnost podání.

Posuzuje-li se děj, o nějž jde, s tohoto hlediska, není vyloučeno, že kárná rada dospěla k úsudku, že se způsob psaní Dr. A. v souzeném případě nesrovnával se ctí a vážností stavu, poněvadž může vyvolati dojem, že tu pisatel-advokát projevuje ať úmyslně, ať z kárně závadného nedostatku rozvahy nevážnost vůči úřadům a zákonům. Že takový dojem může vrhati nepříznivé světlo na celý stav, jemuž podatel přísluší, nelze pak pochybovati. Bylo proto důvodné stížnosti návladního komory vyhověti a vysloviti, že je tu příčina ke kárnému stíhání Dr. A. pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 364 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, neoznámil-li advokát cesionáři, jemuž postoupil palmární pohledávku proti svému klientovi, že ji klient později omylem zaplatil v jeho kanceláři, nevydal-li cesionáři přijatý peníz, ani

jej nesložil k soudu a podal-li proti exekuci, vedené cesionářem na klientovo jmění, v zastoupení klientově opoziční žalobu, v níž uplatňoval, že klient zaplatil vymáhanou pohledávku do jeho rukou.

(Rozh. ze dne 28. května 1938, Ds II 6/36.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného Dr. A., advokáta v J., z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl stěžovatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčování cti a vážnosti stavu, pokud odvolání čelilo proti odsuzující části nálezu pro přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, vyhověl mu však, pokud napadalo kvalifikaci činu ve výroku nálezu uvedeného též jako přečin porušení povinností povolání, a tento výrok zrušil.

Z d ů v o d ů:

Proti nálezu kárné rady, jímž byl obviněný uznán vinným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, uplatňuje obviněný v odvolání nesprávné právní posouzení a neúplnost řízení.

Doznáním obviněného a obsahem spisů okresního soudu v J. čís. C 256/34 je zjištěno, aniž zjištění to obviněný napadá, že obviněný postoupil roku 1930 svou palmární pohledávku 515 Kč, kterou měl proti manželům S., Národní záložně a úvěrnímu ústavu z. s. s r. o. v Z., že tento peněžní ústav získal roku 1931 proti J. S-ové co do této pohledávky exekuční titul, že na to J. S-ová pohledávku tu zaplatila v advokátní kanceláři obviněného, že tento cesionářku o tom neuvědomil, že cesionářka, nevědouc, že pohledávka byla zaplácena, zavedla roku 1934 k vydobytí oné pohledávky proti J. S-ové exekuci vnucenou dražbou jejich nemovitostí, za níž obviněný podal jménem J. S-ové proti vymáhající věřitelce opoziční žalobu, v níž uvedl, že vymáhaná pohledávka byla po vzniku exekučního titulu zaplácena do jeho rukou.

V tomto jednání obviněného shledala kárná rada právem kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu. Není sice vyvrácena obhajoba obviněného, že původně nevěděl, že J. S-ová pohledávku 515 Kč s přísl., když byla o její zaplacení žalována, v jeho kanceláři zaplatila, naopak je obhajoba tato podepřena výpovědí kancelářského úředníka obviněného, jenž byl vyslechnut jako svědek v opozičním sporu vedeném u okresního soudu v J. pod značkou spisovou C 256/34. Okolnost ta nezbavuje však jednání obviněného rázu kárného přečinu. Neboť jakmile obviněný nabytí vědomosti o tom, že pohledávka, postoupená jím svého času Národní záložně a úvěrnímu ústavu v Z., byla nedopatřením J. S-ové zaplácena v jeho kanceláři a že jmenovaný peněžní ústav, nevěda o tom, vedl k vydobytí této pohledávky exekuci vnucenou dražbou nemovitostí J. S-ové, bylo na něm, chtěl-li se vyvarovati důvodné výtce, že porušil

čest a vážnost stavovskou, aby tyto neblahé následky zaviněné nedopatřením jeho kanceláře ihned napravil, a to jednak zpravením Národní záložny o pravém stavu věci a odevzdáním příslušné částky cesionáře, nebo pokud měl za to, že jí částka ta nepřísluší, složením částky té k soudu, jednak i odčiněním škody způsobené J. S-ové zaměstnancem jeho kanceláře, za jehož nedbalost obviněný odpovídá. Neučinil-li tak a podal-li dokonce jménem své bývalé dlužnice J. S-ové proti své cesionáře opoziční žalobu, mohl tento závadný jeho postup vyvolati nepříznivý úsudek osob jiných, při nejmenším těch, které byly zúčastněny na sporu C 256/34, též o ostatních členech advokátského stavu, čehož si obviněný vzhledem ke své inteligenci a povolání musel býti vědom. Neuvědomil-li si ráz svého jednání, mohlo se tak státi jen proto, že neuvažoval o věci s pečlivostí, již bylo třeba a jež byla možná, což stačí k naplnění skutkové podstaty kárného přečinu. Na věci nemůže měniti nic okolnost, že Národní záložna a úvěrní ústav v Z. se s nezdarem — jak tvrdí obviněný v odvolání — domáhá na obviněném zaplacení 2.000 Kč žalobou projednávanou u okresního soudu v Z. pod značkou spisovou C II 1300/34, neboť ze spisů těch plyne, že tato pohledávka není v přímé spojitosti s věcí, jež je podkladem kárného případu rozhodnutého napadeným nálezem. Nebylo proto třeba vyčkávatí pravoplatnosti rozhodnutí ve sporu C II 1300/34.

Čís. 365 dis.

Soudce, který se stýká s osobou, o níž ví, že byla zatčena a vyšetřována pro obvinění ze zločinu podle § 2 zákona na ochranu republiky a pak odsouzena pro přečin podle § 17 téhož zákona, porušuje služební povinnosti, uložené mu §§ 45, 47 soudní instrukce, ať již šlo o styk častý čili nic a bez ohledu na obsah styků.

(Rozh. ze dne 4. června 1938, Ds I 15/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudcovských zamítl odvolání obviněného z nálezů vrchního soudu jako kárného soudu pro soudcovské úředníky, jimž byl obviněný uznán vinným nepořádností podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, č. 46 ř. z.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o otázku viny, shledal kárný soud ve zjištěném styku obviněného s N. právem porušení služebních povinností podle §§ 45, 47 soud. instr. I když nelze plně souhlasiti s názorem kárného soudu, že styk obviněného s N. již v době před jeho zatčením pro jeho příslušnost k protivládní straně byl kárně závadný (ač i zde si měl obviněný, ježto šlo o styk s osobou politicky exponovanou, uložití krajní rezervu), ne-